

ligere Oplysninger. Derfor har vi paa dette Punkt et nyt Eksempel paa det, som vi desværre i moderne Lovgivning ofte staa overfor; at man ikke finder nogen Vejledning i selve Loven, men skal gaa til ministerielle Cirkulærer for at faa at vide, hvad der er Lovens Indhold. Det forekommer mig at være yderst uheldigt ikke mindst i en Lov, der kan være af afgørende Betydning for mange Borgeres Skæbne. Det er mig ikke ubekendt, at den Formulering, vi her har, er kommet ind, fordi man ønskede at komme bort fra Vandelsattesterne, og det maa i og for sig billiges, at man søger at komme bort fra disse Vandelsattester, da det er noget, som alle ved, at de ikke er af nogen synderlig Værdi. Men det forekommer mig altsaa, at den Formulering, der her i Stedet for er valgt, frembyder saa store Betæneligheder, at det vilde have været ønskeligt, om den højtærede Justitsminister havde holdt paa den Ordning, han havde foreslaaet i det fremsatte Lovforslag og ikke var gaaet med til at imødekomme Landstinget paa dette Punkt.

Der er ogsaa et andet Punkt, som ikke forekommer mig videre heldigt i dette Lovforslag. Det er Bestemmelsen om, at man ikke har Adgang til Æresoprejsning for noget Tilfælde, der kommer ind under almindelig borgerlig Straffelovs Kapitel 16, for saa vidt Straffen overstiger det Strafmaksimum, der er fastsat i § 1. Det forekommer mig, selv om jeg forstaar den Tankegang, der ligger til Grund for denne Bestemmelse, at det i Stedet for ubetinget at udelukke alle herunder hørende vilde have været rimeligere, om man nærmere havde præciseret, hvad det er for Forbrydelser indenfor Straffelovens § 16, man her tænker paa. Jeg formoder, det er Sædelighedsforbrydelser overfor Børn, man tænker paa, og det kan jeg billige; men det forekommer mig altsaa, at det havde været heldigt, om man havde nævnt disse Handlinger i Stedet for at henvise til Kapitel 16.

Da nu imidlertid Lovforslaget er vedtaget enstemmigt i det andet høje Ting, og paa Grund af den Stilling, jeg forstaar man indtager overfor det i dette høje Ting, skal jeg, skønt jeg ud fra disse Synspunkter i og for sig kunde ønske, at Lovforslaget blev behandlet i et Udvalg, alligevel ikke insistere herpaa i Haab om, at vi snart gennem en ny Straffelovgivning maa faa en helt ny og virkelig rationel Ordning af dette Spørgsmaal.

J. Oskar Andersen: Vort Parti har jo i Landstinget vist, at vi principielt er villige til at gaa med til en Udvidelse af den Ordning, der blev slaaet ind paa ved Loven om Æresoprejsning af 13. April 1894, og Lovforslagets Enkeltheder er vi i og for sig ogsaa enige i, baade hvad angaar den Adskillelse, der er sat mellem dem, der kan faa Æresoprejsning efter 5 Aars Forløb, og dem, for hvem Æresoprejsning først indtræder efter 10 Aars Forløb, alt efter den idømte Straf. Men vi finder, at den Ændring, der er sket i Landstinget, og som nu ogsaa blev omtalt af den sidste ærede Taler (Heilesen), har medført, at Lovforslaget faar en Form, som forekommer mig i hvert Fald at være ret svævende og uvis. Jeg kan der ganske give det ærede Medlem Hr. Heilesen Ret, at man staaer noget uvis overfor, hvordan den Praksis vil blive, som der vil blive handlet efter. Der er ganske vist erklæret i den Betænkning, som er afgivet af Landstingsudvalget, at Justitsministeren vil give nærmere Instruks til Politimestrene, men det vilde dog være heldigt at faa noget nærmere at vide om, i hvad Retning den vil gaa, og ganske særlig forekommer det mig, at Lovforslaget, som det nu er affattet, naar det drejer sig om de Personer, som har opholdt sig en Tid i Udlandet, og om hvilke det vil være vanskeligt at faa en Straffeattest, ikke giver Anvisning paa, hvordan man skal gaa frem overfor dem herhjemme. I saadanne Tilfælde forekommer det mig, at det er ganske sikkert, at man ikke kan nøjes med den Formulering, der staaer i Lovforslaget: „for saa vidt en saadan kan fremskaffes“, hvis der altsaa ikke kan fremskaffes noget, der svarer til en dansk Straffeattest for deres Vedkommende. Man maa da vide ganske bestemt, hvordan man skal gaa frem med den videre Undersøgelse, i hvilke Tilfælde den skønnes fornøden, og hvorledes der skal skaffes noget, der svarer til den Vandelsattest, som vi ogsaa godt ser er uheldig og i mange Tilfælde meget lidt værd. Jeg vil under disse Omstændigheder i Modsætning til den ærede tidligere Taler mene, at der var Grund til, at denne Sag blev overvejet ved en kort Udvalgsbehandling, og jeg skal senere tillade mig at stille Forslag om dette fra vort Parti, idet vi selvfølgelig lover, at Sagen skal komme hurtigt igennem.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker for de velvillige Udtalelser med Hensyn til selve Princippet i Lovforslaget. Maa jeg overfor de ærede Medlemmer, som har haft Ordet, sige først til det ærede Medlem Hr.